מלון בינלאומי

החלק המיזרח תיכוני

זוג צעיר אחר התחתן בשבוע שעבר. כמה ימים לפני החתונה הם החליטו להזמין חדר במלון טוב. הכלה טילפנה למלון שרתון בתל־אביב, שאלה כמה יעלה להם חדר יפה. אמרו לה: 200 שקל. הכלה הזמינה את החדר, ואז גם אמרה שזה יום חתונתה. האיש בהזמנות אמר, שאם זה ליל־כלולות המחיר יהיה 214 שקל, כי המלון נותן לזוג הצעיר שמפניה ופירות. החדר הוזמן.

אחרי החתונה הגיעו הזוג למלון, עייפים ורעבים (אף אחד לא אוכל בחתונה שלו). דווקא התחשק להם לאכול איזה פרי ולשתות קצת שמפניה, אבל שני מיצרכים אלה לא היו בחדר. טילפן החתן לקבלה וביקש שישלחו את הפירות והשמפניה. אמרו שתיכף ומייד. בינתיים התחיל הזוג להתארגן בחדר היפה. הבעל פתח את הארון והכניס לתוכו את ביגדי־החתונה. אחר־כך הוא ראה עוד דלת ופתח גם אותה. אבל הסתבר שהדלת היתה דלת לחדר אחר, שבו דווקא שכב על המיטה גבר בלתי מוכר. החתן התנצל מייד וסגר את הדלת באי־נעימות. עברה חצי שעה. שום שמפניה ופירות לא הגיעו. החתן טילפן לשרות־החדרים ושאל את העובד שם מה קרה להזמנה שלהם. עובר שרות־החדרים היה מאוד־מאוד חברותי, והוא ענה כך: „לא שלחנו לכם את השמפניה כי חשבנו שאתם מתעסקים עכשיו במיצוות פרו ורבו.״

החתן כמעט נחנק מהפתעה. בשביל לא להתפרץ הוא ספר בלב עד עשר, ובקול מאוד שקט אמר: „אני רוצה את השמפניה עכשיו!״ אחרי כמה דקות הגיע בקבוק שמפניה חם.

הזוג הצעיר היה עצבני מדי בשביל להתחיל לחכות שהשמפניה תתקרר, והם הלכו לישון. כשעזבו את המלון הם החליטו להתלונן. ביקשו טופס תלונה וקיבלו אחד. בטופס לא היתה אף מילה אחת בעברית, וגם זה עיצבן אותם. הם קימטו את הטופס, זרקו אותו לאשפה ויצאו מהמלון.

החלק האירופי

שמעתי את הסיפור הזה והוא עיצבן אותי. ביקשתי פגישה עם מנהל המלון. הוא לא היה, אבל הכניסו אותי מייד לחדרו של סגן מנהל מלון שרתון, מר דייב סלוצקי. סיפרתי לו את כל הסיפור. הוא הקשיב. ביקש את מיספר־הטלפון שלי, אמר שיברר הכל ויודיע לי. עוד באותו יום טילפנו לי בחזרה וביקשו להיפגש. וואת תגובת מלון שרתון על התלונה:

„קודם כל, אנחנו מצטערים מעומק הלב על שרשרת התקלות שקרו לזוג הצעיר, וכמובן מתנצלים בכל פה. נערך בירור בקשר לכל אחת מהתלונות והוסקו המסקנות. יהיה פיקוח חמור יותר על הדלתות המקשרות בין החדרים. עובר שרות־החדרים כבר נזוף והועבר למחלקה אחרת, עד שילמד לדבר בנימוס בטלפון. ניתנו הוראות לכל עובדי שרות־החדרים כיצד לדבר אל האורחים. לקחנו לתשומת־ליבנו את ההערה בקשר לטפסים המודפסים רק באנגלית, ואני מניח שנוסיף גם טפסים בעברית.

„לגבי הזוג הספציפי, אנחנו נתקשר אליהם כבר היום ונדאג לפצות אותם.״

אני הסתפקתי בזה.

קורא יקר

מהעיר ולמינגטון, במדינת דלוור אשר באר־צות־הברית, כותב לי יוסי ברוך. וככה הוא כותב: „בגליון העולם הזה 28.10.87 כתבת על ‚טאפס׳ שפתחה שימרית אור. בתגובה לקטע זה אני רוצה להודיע לך שבבניין שבבעלותי ישנה מיסעדה

בשם אנ״ס טאפס בר (רצוף דף הפירסומת ש־להם), ומכאן שהטאפס בא מספרד ולא מהודו, כמו שציינת בקטע האמור לעיל. סתם לשם הד־יוק.״

יוסי היקר,

תודה על מיכתבך. אם אי־פעם אגיע לוול־מינגטון, דלוור, האם אני יכולה להזמין אותך לאכול איתי באנ״ס טאפס בר?

שיחת חולין

(עם הבעל)

הוא יושב בסלון, צופה במישפט דמיאניוק. אני במיטבח, אופה עוגות.

הוא (חזק מאוד) — או אה:

אני — מה קרה?

הוא — אל תישאלי!

אני (עוזכת את העוגות ורצה לסלון) — מה קרה?

הוא — הרוזן טולסטוי התנצל ודמיאניוק הודה.

אני — מה?

הוא — מה שאת שומעת!

אני — דמיאניוק הודה?

הוא — כן!

אני — או המישפט נגמר, סוף־סוף?

הוא — לא. מה פיתאום?

אני — מה זאת אומרת, אם דמיאניוק הודה, או נגמר המישפט!

הוא — את לא מבינה כלום. טולסטוי דרך לדמיאניוק על הרגל, או הוא התנצל לפניו ואמר סליחה, ועל זה דמיאניוק אמר תודה.

אני — תגיד, אתה נורמאלי?

הוא — לא!

אני — בשביל הטיפשות הזאת קראת לי מהמיטבח?

הוא — רציתי לתת לך סיבה למה העוגות שלך לא יצליחו הפעם.

אני —..... (משהו בערבית, בקשר לאמא שלו).

אכזבה

דווקא־דעיון נחמד מאוד. לפני שנה התפרסמה במעריב לנוער מודעה ובה נתבקשו הקוראים הצעירים לשלוח פתקים אמיתיים, הנמצאים בי־ריהם, לסופרת סמדר שיר. הכוונה היא לפתקים שאותם מעבירים התלמידים ביניהם בזמן השי־עורים.

אהרון בר מהוצאת תמוז אומר, שהיבול היה מדהים בגודלו. אחרי מיון ועריכה נבחרו הפתקים הטובים ביותר, והם פורסמו עכשיו בספר פתקים. כמו שאמרתי, רעיון מצויין. מי מאיתנו לא שלח פתקים, מי מאיתנו לא קיבל כאלה ומי מאיתנו אינו רוצה להיזכר? אבל כשפתחתי את הספר והתחלתי לקרוא, הופתעתי ממש. ודווקא לא לטובה. לא יודעת למה, אבל חשבתי המון דברים טובים על הדור הצעיר מאוד, חשבתי שיש להם הומור יותר טוב מזה שהיה לנו, חשבתי שהם יותר אינטליגנטיים ממה שאנחנו היינו בגילם, חשבתי (בעצם הייתי בטוחה) שהם הרבה יותר נועזים ממה שאנחנו היינו בגילם. חשבתי למצוא בפתקים שלהם דברים שידהימו אותי. מה שמ־צאתי זה:

„טרללה — טרללי

משעמן ל־י־לי־לי.״

— או מה את שרה, יא פסיכית?״

או:

„אם הטיפשות היתה מים, או חדר המורים היה המוביל הארצי״ וגם „רונן, זה לא נכון שהמורה לוועסת מסטיק באמצע השיעור. זה השיניים התותבות.״ או „ענת, אתמול כשלא היית בכיתה המורה לערבית כתבה על הלוח ‚יש לי ידיד בירושלים׳. מה דעתך, כדאי לספר את זה לבע־לה?״

ואלו הם רק הפתקים הקצרים. יש כאלה שצריך לקרוא בהם 15 שורות כדי להגיע בסופם לעוקץ מאותו הסוג. אם זה חוש־ההומור של הדור הצעיר — אז זה מה שיש. אבל למה לתעד את זה בספר?

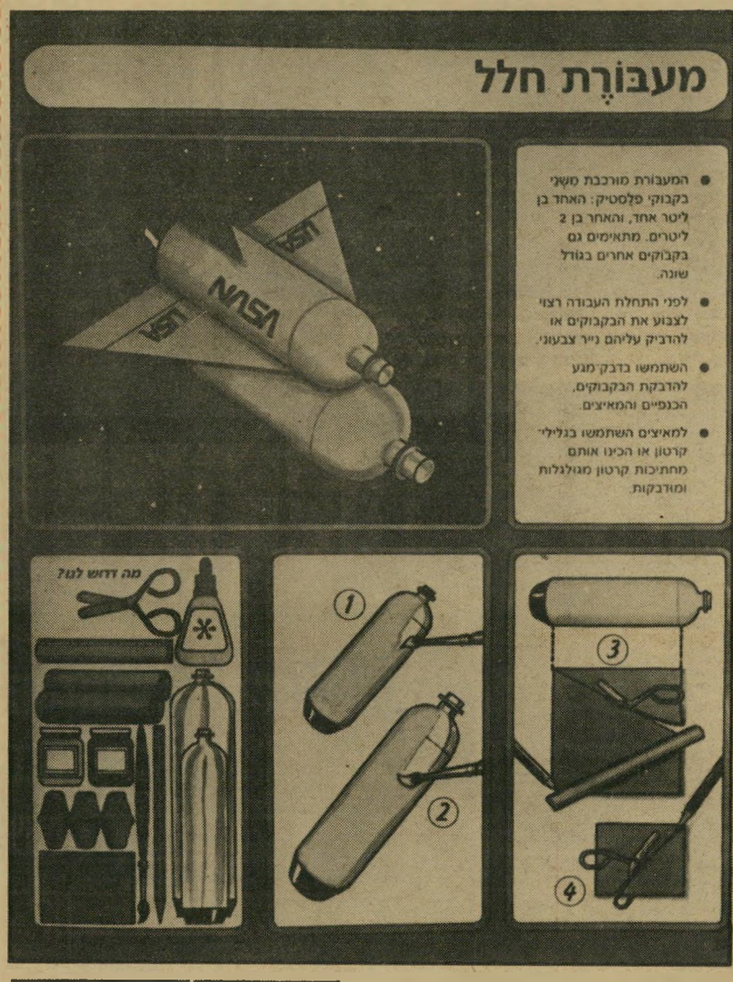

אוכל

פרי העונה וגם סקופ: פרי חדש!

למועצת־הפירות יש מינהג יפה, לפרסם מדי פעם איזה פרי הנמצא בשיא־העונה שלו, להודיע כמה הוא צריך לעלות בשווקים ומה אפשר לע־שות בו. מועצת־הפירות מתקשרת עם איזה בשלן, שולחת לו כמה עשרות קילוגרמים של הפרי הנדון ואומרת לו: תתחיל לעשות נסיונות לטובת הצרכן הישראלי.

הפעם הם קישרו בין פרי הקיווי לבין ישראל אהרוני, ומהזיווג הזה יצאו כמה דברים מאוד נחמדים. אבל כמו אצל אהרוני, בלי כל התחשבות באשה העובדת, שתמיד אין לה זמן.

ובכל זאת אם במיקרה אתן ביום חופש, או מחלה או שביתה, הנה קיווי עם זביונה. המיצרכים:

10 קיווי, 4 חלמונים, ¾ כוס־סוכר, מיץ מתפוז אחד, 3 כפות שמנת מתוקה.

אופן ההכנה:

(1) קולפים את הקיווי וחוצים אותו לאורך. מסדרים את החצאים בכלי חסין־אש.

(2) שמים את החלמונים והסוכר בסיר קטן ומקציפים, עד שהתערובת נעשית תפוחה וב־הירה.

(3) שמים את הסיר הקטן בתוך סיר גדול יותר ובו מים רותחים, וממשיכים לטרוף את תוכן הסיר הקטן מעל לאדים. מוסיפים את השמנת המתוקה וממשיכים לטרוף, מוסיפים את מיץ־התפוזים וממשיכים לטרוף.

(4) כשהרוטב תפוח וסמיך שופכים אותו על הקיווי ומכניסים את הכלי לתוך גריל חם לכמה דקות.

ניסתי. לא היתה לי סבלנות לעניין הגריל, ואכלנו את הזביונה עם הקיווי כמו שהם. יופי!

נ״ב:

ממועצת־הפירות לא ביקשו ממני למסור לכם, אבל תדעו שבשווקים מוכרים עכשיו פ ו מ ל י ת — משהו בין פומלה לאשכולית, ובעלת טעם יותר טוב משתיהן ביחד. אופן ההכנה: מקלפים ואוכלים כמו משוגעים. אי־אפשר להפסיק.

תעסוקה ומיחזור

איך בונים הליקופטר מתפוח־אדמה? איך מכי־נים מעבורת־חלל מבקבוק פלסטיק ריק, או רכב־ירח מתבניות־קרטון לביצים? כל זה בספר מטו־סים וחלל, מתוך הסידרה נעשה במו ידינו, בהו־צאת מסדה.

מלבד ספר זה הופיעו גם משחקים, בובות ומסבות, מכוניות וסירות, מיקסמים וחיות — כל ספר 17.80 שקל. מעט מאוד טקסט, הסברים

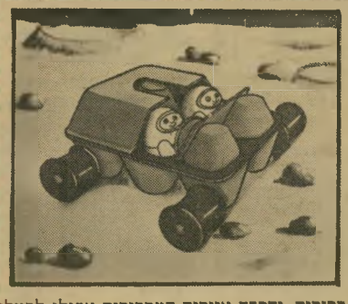

ברורים, והרבה איורים המסבירים אפילו לבעלי ידיים שמאליות איך להכין צעצועים נחמדים, ובאותה ההזדמנות לרוקן את הבית משאריות למיניהן.

טוב לשעות אחרי־הצהריים הארוכות של החו־רף, כשהטלוויזיה שובתת והילד חוזר על המיש־פט המשגע: „אמא, משעמם לי!״

אילו הייתי מאמינה בחינוך, הייתי אפילו אומרת שסיפרי נעשה במו ידנו מחנכים לדיוק, לעבודת־ידיים, לסבלנות. מתאים גם לגיל צעיר מאוד, מאחר ואת רוב ההוראות ניתן להבין מתוך התמונות.